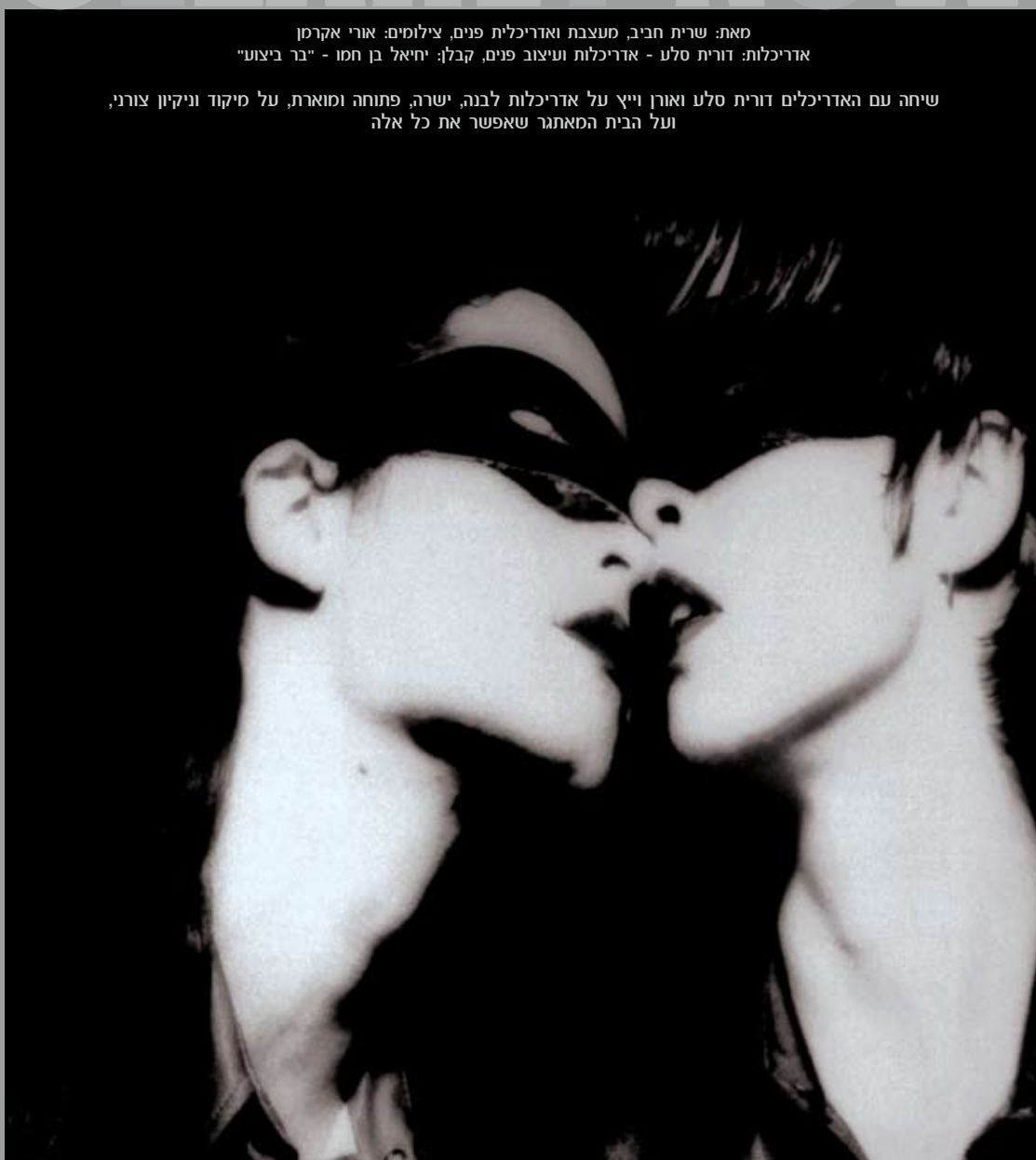

I CAN SEE CLEARLY NOW

מאת: שרית חביב, מעצבת ואדריכלית פנים, צילומים: אורי אקרמן
אדריכלות: דורית סלע - אדריכלות ועיצוב פנים, קבלן: יחיאל בן חמו - "בר ביצוע"

שיחה עם האדריכלים דורית סלע ואורן וייץ על אדריכלות לבנה, ישרה, פתוחה ומוארת, על סיקוד וניקיון צורני,
ועל הבית המאתגר שאפשר את כל אלה

no.
31

N SEECAN SI CAN S
N SEECAN SI CAN S
N SEECAN SI CAN S
N SEECAN SI CAN S

בפעמים הראשונות שראינו את הבית, היתה בו תחושה של עומס וחנק. רצינו לפתוח אותו, לתת בו תחושה של אור, מרחב, גודל, חללים פתוחים, גיאומטריה ישרה. הורדנו את כל העמודים בבית, למעט אחד

no.
32

FURNITURE
CLEARCIN
CAN SC
CLEARCIN
CLEARCIN

NS
W
AR
RC

את כל העמודים בבית ומחוצה לו – ביטלנו את הארקה הנמוכה שהובילה לבית, שינינו את מיקום הכניסה, הרחבנו אותה, שינינו את מיקום המדרגות לקיר הגובל בשכן. ישרנו את כל המפלסים, פתחנו את הקירות, שינינו את החזיתות והוספנו סקילייט, כדי להכניס אור לחושך ששרר שם.”

אורן: “לבית היה פוטנציאל. כניסה גבוהה, אגף ילדים מוגבה מימין, אגף הורים משמאל. מה שהפריע לבצל את הפוטנציאל ולראות את היופי היו המדרגות שעמדו מול הכניסה, מדרגות כבדות מבטון, שיצרו חסימה. בשלב הראשון, בהריסה, כשהורידו את המדרגות, יכולנו להיכנס לבית ולחייך, ידענו שהתוצאה תהיה מצוינת.”

בחורים ראשוניים, לא מתקשטים: עץ, בטון, אבן, זכוכית. גם כאן, הבית הוא שילוב של קיר בטון חשוף, רצפת בזלת שחורה, עץ אגוז במדרגות וכפינת האוכל.”

הבית שבחרו להציג, גם בו הכל לבן ומואר, למעט פינה אחת שהתירו שחורה: שירותי האורחים. הטפט השחור והווילונות השחורים מהווים קונטרסט חריף לכלים הסניטרים הלבנים.

דורית: “כמו בפאב חשוך, אינטימי. ניצלנו את המיקום הנמוך של הכניסה המקורית לבית לשירותי אורחים מפתיעים.”

הבית ברמת השרון הוא חציו של דו משפחתי. עבר שינוי מהמסד עד הטפחות, שאין להכיר:

דורית: “הפכנו הכל. ישרנו את הקווים העגולים של הבית, במרפסות, והפכנו אותם לישרים. ביטלנו כמעט

פנים צחורות מעוטרת בעיניים בהירות, טי שירט לבנה במכנסיים מחויטות, לחיצת יד עדינה, שקט. שקט בהיר מלווה גם את התחושה במשרד השקוף שלה – קופסת זכוכית בתוך חלל מבהיק ומלבן. דורית סלע.

דורית: “לבן הוא צבע ראשוני, נקי, טהור. אפשר לחיות איתו לאורך שנים, הוא לא מעיק. אני אוהבת אותו, אוהבת לצבוע איתו את הקירות והתקרה עד שיסנוור.”

לצידה, האדריכל הצמוד אליה, זה שלבדיה הוא “הנפש הפועלת על תכנון הבית” והיא “רק באה לשם מדי פעם”. זהו אורן וייץ. בחולצה אפורה עם פסים שחורים, או להיפך. משלים את מילותיה, בשקט משלו. משלים את הצבעים שלה בעשייה שלו.

דורית: “בכל הפרויקטים שלנו אנחנו משתמשים

"אבא שלי קבלן. מגיל קטן אהבתי בתים פרטיים, בחופש הגדול הייתי מסתובבת לו בין הרגליים. אהבתי לראות איך דברים נעשים, איך מרכיבים חרסינות, קרמיקות, שוברים קירות. פעם, כשהיה לי זמן גם אהבתי לצייר ולפסל, היום יש לי שלוש בנות קטנות - רומי, סיקה וגלי, בנות שלוש, שנתיים וארבעה חודשים, ויש לי את המשרד. זמן? אין"

no.
36

CLE
CA
CLE
CA
CLE

ההדמיה יורדת לפרטים של בדים, שטיחים, תאורה. לפעמים לקוחות נתפסים על מה שראו בהדמיה ורוצים כזה בדיוק, ואז כשהם נכנסים לדוגמה לחנות תאורה, הם ניגשים באופן בלתי מודע לגוף התאורה שראו בהדמיה. הם מספיקים לדמיין את הבית, להתרגל אליו, לאהוב אותו".

ספרו לי על המשדר.

"הקמתי את המשדר בשנת 2000. במתכונת הנוכחית, של שלושה אדריכלים ואמן הדמיות, הוא משנת 2008. מלבדי, לכל פרויקט יש אדריכל אחראי".

איך מצוותים האדריכלים לפרויקטים, לפי אופי הפרויקט?

"גם, אבל לא רק. לפי הלקוח, לפי האיזור, לפי סוג הפרויקט - אם יותר אדריכלות או יותר עיצוב פנים. לפעמים שניים עובדים על אותו פרויקט, אם הפרויקט מורכב אז לפעמים מעבירים. כולם מכירים את כל הפרויקטים ואת כל הלקוחות".

באילו פרויקטים המשדר עוסק?

"בבתים פרטיים, דירות ושיפוצים בלבד. אנחנו מתכננים

מדרגות בטון בעובי שבעה סנטימטרים אשר קונסטרוקטורים חושבים שבלתי אפשרי לעשות. עבדנו עם קונסטרוקטור מיוחד במינו, צביקה אייכנבאום, שאפשר לנו לממש את לב הפרויקט".

ספרו לי על תהליך העבודה בבית, על דייריו.

"זוג צעיר עם ילד קטן. הם נשארו חברים והפכו חברים של בעלי המקצוע האחרים, בעיקר של הקבלן, יחיאל בן חמו, קבלן מיוחד במינו, משכמו ומעלה. הם נהנו מהתהליך וגם אנחנו. חצי שנה ארכו התכנון וקבלת ההיתרים ועוד חצי שנה השיפוץ. הכל עבד מהר, זרם, הם קיבלו כל מה שהצענו".

הסקיצה הראשונה שהצגתם להם היתה גם התוכנית הסופית?

אורן: "ראשונה או שנייה. הצענו עוד אופציה למדרגות, אך האופציה הסופית היא זו שנתקבלה מיד".

דורית: "תהליך העבודה על הבית מלווה בהדמיות. כבר בשלב הסקיצות הראשוניות, הלקוח רואה את הבית בתלת מימד, את החלל, הגודל, התכנון, החוץ. זה מזרח את התהליך. הם יודעים מה הם יקבלו בסופו.

דורית: "בפעמים הראשונות שראינו את הבית, היתה בו תחושה של עומס וחנק. רצינו לפתוח אותו, לתת בו תחושה של אור, מרחב, גודל, חללים פתוחים, ניאומטריה ישרה. הורדנו את כל העמודים בבית, למעט אחד".

במכון או מחוסר ברירה?

"מחוסר ברירה. הוא היחיד שנשאר להחזיק את הקומה השנייה. ללקוחות לא קשה איתו, לנו קשה, היינו מעדיפים שלא יהיה, שנינו פרפקציוניסטים".

עוד אתגרים שהציב לכם הבית?

"האתגר הכי גדול בבית הוא קיר הבטון. קיר באורך של כעשרה מטרים, שמולווה את כל הבית ורואים אותו מכל מקום. בגלל שמדובר בשיפוץ ולא בכנייה חדשה, היינו צריכים לקשור את לוחות הבטון המרכיבים את הקיר לבית של השכנה, שהיתה חולה במחלה ממארת ולצערו נפטרה במהלך השיפוץ. יצרנו קשר יפה איתה והיה לנו קשה מאוד. היא שיתפה פעולה, למרות כל הרעש ואי הנעימות של השיפוץ וחירור הקירות הגובלים שלה לצורך התקנת הקיר וגרם המדרגות,

זה דיר.
 "סתם", היא צוחקת, "יש לי הגנן לקח אותי לשיחה, להגיד לי שרומי צריכה יותר תשומת לב".
 התזכורת בטלפון שלי מצלצלת. זמן לקחת את הילדים מהגן. אני יוצאת מהבועה הלבנה אל הרחוב המעושן, בכול רמת גן, שמה לב לפרטים שנעלמו מעיניי קודם לכן. בראש גרם המדרגות, פסל כודהה מוזהב של אישה. עיניה עצומות, ראשה מונח על ידיה ואלה על ברכה. יום העבודה במשרד בעיצומו והיא היחידה שמעזה לנח.

הוא התקדם מאז הפעם האחרונה בה ראיתי אותו. איך מה שדמיינתי מתגשם?
קצת על עצמכם, איך הגעתם לכאן?
 דורית: "אבא שלי קבלן. מגיל קטן אהבתי בתים פרטיים, בחופש הדזול הייתי מסתובבת לו בין הרגליים. אהבתי לראות איך דברים נעשים, איך מרכיבים חרסיות, קרמיקות, שוברים קירות. פעם, כשהיה לי זמן גם אהבתי לצייר ולפסל, היום יש לי שלוש בנות קטנות - רומי, מיקה וגלי, בנות שלוש, שנתיים וארבעה חודשים, ויש לי את המשרד. זמן? אין".

רק בתים מודרניים. מסרבים ללקוחות שרוצים בתים טוסקניים או בתים שאינם בסגנון מודרני מינימליסטי."
מה אופי הקשר עם הלקוח? מה אתם אוהבים בקשר?
 "אנחנו מלווים את הלקוח משלב הסקיצות עד לכד עם הפרחים וכל דבר שיתן טאץ' סופי לבית - טקסטיל, וילונות, שטיחים. אדריכלות ועיצוב פנים".
 אורן: "הקשר עם הלקוח הוא יומיומי, מעדכנים אותו על התקדמות בעירייה, התקדמות בבנייה, פוגשים אותו בבית".

אורן: "כילד, אהבתי להרכיב מודלים של טיסנים מנייר קרטון. כמבוגר, אני מתכנן את המודלים. זה מה שמעניין אותי - האדריכלות".
איפה הבית שלכם?
 הם צוחקים. דורית: "שיניו גרים בדירות שכורות. אני בתל אביב ואורן ברמת גן. סדלרים שהולכים יחפים".
ואיפה הייתם רוצים לגור?
 "לי אין שאיפות. לא הייתי רוצה לגור בבית פרטי. מחפשת דירה בעיר ולא מוצאת".
 אורן: "אני מתכנן בראש מדי פעם את בית החלומות שלי. הוא משתנה כל הזמן. יש לי עוד זמן".
 דורית: "הוא מתכנן לעצמו בית, מוותר עליו לטובת הלקוח ואז מתכנן את הבית הבא".

אנחנו מתרגשים איתם, מאושרים שכבחרים את האופציה שאנחנו רוצים. אני אוהבת את השלב הראשוני של כל פרויקט, שלב הקונספט, התכניות והרעיונות, ואת הסוף".
 אורן: "אני נהנה מהתהליך. לבוא לאתר, לראות איך

משפט שמייצג אתכם, את התפיסה האדריכלית שלכם?
 "לתכנן תמיד כמו בפעם הראשונה. העבודה אצלי היא המהות. תמיד הייתי ממוקדת בה ולא חשבתי על החיים הפרטיים שלי. אני לא מצטערת. אני מאושרת בנקודה שבה אני נמצאת. הבאתי את הילדות לעולם בכלל נכון. מוקדם יותר הן היו אומללות, כי הייתי מרגישה רק תסכול והחמצה. אני לא נמצאת הרבה בבית ואין לי רגשי אשמה".